

Gaál Zsuzsa

Jászberényiné, a végzet asszonya

Rávágy olyan volt, mint Teufel Béla fantáziája.

Forró és fülledt.

A különbség kettejük közt abból állt, hogy amíg Rávágy – enyhülésre vágyva – hűvös esőről álmodott, addig Teufel Béla – enyhülésre vágyva – felfokozottabb fülledtségről álmodott, bizonyos Jászberényiné kapcsán.

Bizonyos Jászberényiné – a végzet asszonya – már nem volt mai csirke, de hát melyik csirkéről mondható el, hogy a végzet asszonya?

Jászberényiné mai tyúk volt.

Formás, bögyös – túl három kakason és két kotláson.

A végzet asszonya a keresztségben a Viola nevet kapta, de csak ősz édesanyja tudta, hogy nem azért, mintha már babaként csodálatot keltett volna viruló szépsége.

A Violát atyja adományozta, egyszerű okból.

Az alig párnapos csecsemő hasfájós volt, ezért igen sokat sírt.

A sírástól meg egészen elkékült.

Az atya – aki egyébként igen keveset pillantott rá, mert lányon nincs mit nézni – egyszer mégis tovább szemlélte a szokásosnál, aztán a feleségéhez fordult.

- Hogy hívják azt a kék szart, amit a borsó mellé ültettél?
- Violának.
- Akkor a porontyodat is úgy köll hívni. A színe miatt.

Az atya nem tudta, hogy a porontynak mennyi nőnemű irigye lesz ettől az iskolában, a Marik, és Erzsik között.

És mennyi hímnemű csodálója felnőttként, akik, valahányan, áhítattal ejtették ki ezt a nevet.

(Az eljövendő Jászberényinét – mellékesen – csak a gondviselés mentette meg egy sokkal izgalmasabb keresztnévtől. A gondviselés, ami elintézte, hogy szülőanyja, lánya születésének évében, ne a kékvirágú lóbabot ültesse a borsó mellé, ahogy egyébként szokta.)

Jászberényiné (Dara Viola) jelenleg két helyen is időzött.

Az ócsai „Zománc és Tsa” üzletlánc edényrészlegében, ahol mosófazekat keresgélt ősz édesanyjának, valamint Teufel Béla fantáziájában, ahol fokozta a fülledtséget.

Persze, ez utóbbiról mit sem sejtett, miután úgy vélte, egyszer és mindenkorra pontot tett a Teufel-féle entyempentyem végére.

Pontot bizony.

Jó kövéret.

Pedig Teufel Béla – bizonyos fülledtségi ügyekben – sokkal profibb volt, mint Jászberényiné előző kakasai – beleértve, a nevét ráhagyó Jászberényit is.

Teufel Bélával nem az volt a gond, hogy nem ismerte a Káma Szutrát.

Vagy – továbbképzésként – a szakirányú éjszakai filmeket.

Teufel Bélával az volt a gond, hogy vérszemet kapott.

És amikor Dara Viola elalélt egy akrobatikai elem beiktatásakor (picikét függeszkedni kellett a diófa alsó ágán), Teufel Béla, lihegve emigyen szólott:

- Ehhöz a mutatványhoz nagyobb energia-felvétel kellett, mint a szokásos. Mi lenne, ha megfőznéd a kopasznyakút, paprikásnak?

Jászberényiné (az alélásból adódóan) nehezen kapcsolt.

- A kopasznyakút? Miért pont a kopasznyakút?
- Mert az jó zsírosnak látszik – felelte Teufel.

Dara Viola – nevét meghazudtolva – igen szépen elvörösödött.

Már kapcsolt.

- Te ganaj, te! Hát minek nézel engem, mi? Valami sarki cafatnak? Hogy fizetséget akarsz, mint egy strici? Hát nem pesztrállak eléggé? Töltögeted a villanyomról a mobilodat, a számlát meg én fizetem? Rohadjak meg, ha még egyszer beengedlek, tudod?

Ez volt tehát a kövér pont Dara Viola részéről.

Teufel Béla eloldalgott akkor, hogy felszaggassa kissé lelke borongását, de a borongás maradt, még másnap délelőtt is, mikor bedöcögött a nyüves Zolnai.

- A Zavarosbul gyűttem – mondta és várt.
- Na és? – kérdezte Teufel.
- Üzeni a Lajos, hogy rendezd sürgősen azt a nyóc szál deszkát, amit az este fölszaggattál.
- Én? A Zavarosban?
- Hát.
- Aztán, hogy a francba kerültem oda? – kérdezte Teufel meglepetten.

A Zavaros nevű bögrecsárda jó messze volt, ritkán látogatta.

- A Ladával, nem?
- A Ladával nem. Mert kifolyt az aksim. Tán a kétségbeesés űzött.

A nyüves Zolnai megértően bólogatott.

Ha a Taknyos bezárt, a kétségbeesés gyakran űzte őt is a Zavarosba.

- Na, de miért kellett a padlót felszaggatni?
- A borongásomat akartam felszaggatni, nem a padlót.
- Jobban is jártál volna, ha úgy teszel. Akkor most nem kéne fizetned.

Teufel Béla felpattant az ágy széléről, és kirohant az udvarra.

Előbb a Lada kerekeit rugdosta sorra, aztán a lemerült akkumulátorokat (szép készlet volt belőlük), végül a kertkaput.

A nyüves Zolnai figyelmesen nézte.

- Az a nyóc szál deszka nem ér meg annyi rugdosást. Lehet, hogy tudol kérni a Laska Zolitol. Majd adsz neki gumit, ha lesz fölösleged.
- Kit érdekel a nyolc szál deszka, amikor a Viola kirúgott?
- Nem mondd, te Béla!
- Mondom.
- Huha. Új bikája van, vagy mi?
- Rossebet. A Viola nem olyan. Csak spórolós. Főleg a kopasznyakút spórolja, csak tudnám, minek.
- Te meg azt akartad? A kopasznyakút?
- Mi mást? Jó zsírosnak látszott. Te Béla! Lehet, hogy a Viola nem spórolós, hanem gyűjtős.

Teufel Bélának tátva maradt a szája.

- Mit beszélsz? Gyűjtős? Gyűjti a kopasznyakúakat?
- Miért ne. Gyerekkorában vízitormát gyűjtött.

Teufel Béla eltűnődött.

- Honnan vegyek én most kopasznyakút? Erre felelj, Feri!

Feri (a nyüves Zolnai) homlokába vakarta a baseball sapkát. Kedvelt viselet volt errefelé, főleg aratáskor.

- Ez fogós kérdés. A Rongyinál láttam egyet, de lehet, hogy ő is gyűjti.

(A Rongyi egy Pestről leköltözött, kedves, idős hölgy volt, szeretett elegánsan öltözni, de csupa szív és segítőkész lélek. Befogadták, hát persze, ezért is hívták Rongyinak.)

- Gyűjtsön mást! – dörögte Teufel. – Majd ráveszem, hogy gyűjtsön mást – és lerángatta magáról a koszlott farmert, amiben – ha hihetünk a nyüves Zolnainak – deszkákat szagatott a Zavarosban, hogy úri módon, bermudában környékezze meg a Rongyit.
- Csókolom az illatos kis kezeit, Tildácska! – harsogta fülig érő szájjal, alighogy elérte a kerítést, ami mögött Tildácska éppen a kutyaszart lapátolta. (Ideje is volt, kutyája is volt, lapátja is volt.)
- Most nem ajánlom a kézcsókot – felelte az, derűsen a harsogásra.
- Most, vagy bármikor – folytatta Teufel, és azon iparkodott, hogy mélyen, jelentőségteljesen, a hölgy szemébe nézzen.

Lehet, hogy jelentőségteljesen nem sikerült, de mélyen annál inkább, mert Tildácska éppen lehajolt és Teufel is követte, hogy belefúrhasa tekintetét a hosszúpillás kékségekre.

A Rongyi rájött, hogy Teufelnek szándékai vannak, nem csak úgy futtában enyeleg, így aztán, nagy sóhajjal letette a lapátot, és közelebb ment a kerítéshez.

- Mi a baj? – kérdezte.

Teufel a fogát szívta.

A Rongyi!

Tíz éve már, hogy itt eszi a fene, és még mindig nem tanulta meg, hogy férfiembert hagyni kell kibontakozni.

Még hogy mi a baj?

Micsoda kérdés ez?

Egy Teufeltől?

Hát csoda, hogy elöntötte agyát a lé? Csoda, hogy ráfördedt az érzéketlen nőre?

- Mi a baj? Az a baj, hogy maga gyűjti a kopasznyakúakat! Gyűjtsön mást helyette! Az a baj, hogy a Viola is gyűjtené, de maga már begyűjtötte. Az a baj!

Tildácska okos nő volt, és ha elsőre nem is értette tökéletesen ezt a kifakadást, két dologra azért rájött.

Rájött arra, hogy Teufelt valami bántja, ami Violával kapcsolatos, és rájött arra is, hogyha átengedi a kopasznyakút, akkor békében töltheti a napját.

(Legalább is azt a részét, amit Teufel Béla nem árnyékol be, a továbbiakban.)

- Várjon Béla. Mindjárt jövök – és hátra ment, a baromfiudvarba.

A kopasznyakút nem volt nehéz megfogni, szelíd tyúkocská volt.

Teufel bamba képpel tartotta a hóna alatt, mikor Tildácska kicsit hátra lökte.

- Induljon már! Mire vár még?

És itt, megint visszajutunk a történet kezdetéhez.

Teufel füledt és forró fantáziájához, miközben a fantázia tulajdonosa, Dara Viola háza felé ballagott.

Egy órácskát töltött a diófa tövében, mire Jászberényiné hazaért, ősz édesanyja mosófazekával.

Teufel szíve olyat dobant, hogy fölriasztotta bóbiskolásából a hóna alatt tartott kopasznyakút.

Dara Viola megtorpant.

- Mi az istennyilát ücsörögsz te itt?

Teufel Béla fölállt, és átnyújtotta a kopasznyakút.

De nem ám, csak úgy, olyan „nesze, cseszd meg!”- stílusban.

Nem ám.

Áhítattal, nagyon-nagy áhítattal, mintha koronát nyújtana át, például.

Viola elkapta a káráló ékszer, és ráfördedt Teufelre.

- Hát minek nézel te engem, egy repedsarkúnak? Egy kis entyempentyem, egy kopasznyakúért? – és berohant a házba.

Teufel Béla összeroppant.

Még akkor is csak dünyögött, és mormogott, amikor rátalált a nyüves Zolnai. – Gyere már Béla, a Laska Zoli elkísér a Zavarosba. Hallod?

- Minek?
- Minek. Hogy pofán nyomja a Lajost. Hat gumi árával gyön neki, de a Laska azt mondta, elnézi a tartozást, a Lajos meg felejtse el téged. Mert rögtön szolidarista lett, mihelyt megtudta a fölszaggatott borongásodat.
- Te Feri! Tudod, mit mondott a Viola? Amikor elvittem a Rongyitól a kopasznyakút?
- Honnan tudnám? Laskánál voltam, nem?
- Hát akkor tudjad. Azt mondta, hogy ő nem egy repedsarkú. Meg hogy egy kopasznyakúval nem csábítható.
- Hát mivel, azt nem mondta? Az anyjára ütött. Az is nagyravágyó vót, mindig. Szép is vót, az biztos, de nagyravágyó is. Emlékszem, egyszer letört a mosófazeka füle. Az egyik füle. Hát nem ott szakálta az urát, hogy új köll neki? Mondta pedig a Dara Józsi, hogy „ne nyervogj, mert kihozol a tőrésből. Jó fazék az, ha sokat mondok, kétszer vót fódózva. Egy füllel is jó fazék.”
- Hé! Hát a Viola most is egy mosófazekat hozott!
- Na, látod! Nagyravágyó, mint az anyja. Még hogy egy kopasznyakú nem egy légyott!

Esteledett.

Tildácska a kertet locsolta, mikor Viola oda ért a kopasznyakúval.

- Szerbusz, Tilda! Visszahoztam a tyúkot. A tied nem? Gondolom, tőled lopta az a francos.

Tildácska elnevette magát.

- Dehogy lopta! Én adtam neki, mert teljesen fel volt dúlva. Hogy minek nekem, mikor te gyűjtöd.
- Én? A kopasznyakút? Hát ennek elmentek hazulról. Pedig azt hittem, csak vérszemet kapott.
- Azt se csodáld. Döglük érted, piszkosul.
- Döglük. Én is döglök a lumbágómmal. Az utolsó figura, a függeszkesdős, teljesen elintézett.
- Függeszkesdős? Nem mondod?

A két nő összenevetett.

Az esti csöndben a kutyák léptei úgy zörögtek a szárazra aszalódott pázsiton, mint Pék Marci Golfjában a gyújtás.